

en Taage, der forraadte, at en Orm gnavede ved hans Hjærte.

Fra den anden Side af Bordet iagttog Frøken Ragnhild ham flere Gange med et opmærksomt Blik. Under Paaskud af Travlhed i Anledning af Festen havde hun imod Sædvane ikke fulgt sin Fader til Kirke og var endnu klædt i en lys-blomstret Formiddagskjole af et blødt, varmt Stof, med langt og spidst nedløbende Liv, snævert sluttende Ærmer og store Skulderpuffer. Over hendes maaneskinsblege Ansigt med de store, blaa-graa Øjne laa et Udtryk af skjult Bekymring, af søsterlig Deltagelse for Kapellanens Sorg, som hun syntes at kende og forstaa.

Til sidst blev ogsaa Provst Tønnesen opmærksom paa Hr. Hansteds usædvanlig dybe Aandsfraværenhed, og da han — ved pludseligt at henvende et Spørgsmaal til ham — fik et forvirret Svar, rynkede han misbilligende sine Bryn. Han fandt det ikke passende, at hans Kapellan var uopmærksom, naar han talte — selv om det kun var om Postejer og Salater.

I det hele var Provst Tønnesen slet ikke saa fornøjet med sin Kapellan, som han en Tid havde troet at skulle blive. Han følte sig besværet af dette for hver Dag mere sære og indesluttede